

Till: m.remissvar@regeringskansliet.se

kopia till: johan.fallenius@regeringskansliet.se

SBMIs svar avseende miljödepartementets remiss M2019/01322/R avseende av NVs skrivelser "Förslag till författningsändringar med allmänna regler för vissa verksamheter" och "Förslag till allmänna regler för vissa verksamheter som hanterar avfall"

SBMI, Sveriges Bergmaterialindustri är branschorganisationen för producenter och leverantörer av bergmaterial samt branschens underleverantörer. Årligen produceras och levereras ca 100 miljoner ton bergmaterial i Sverige. Föreningen samlar ca 90 % av den svenska bergmaterialindustrin.

SBMIs medlemmar har tagit del av de remitterade PM och har god kännedom om innehållet i Naturvårdsverkets (NVs) skrivelser. Det remitterade förslaget har stor inverkan på SBMIs medlemsföretag, och det är därför viktigt för oss att tillföra vår input i denna fråga.

Sammanfattning:

Uppdraget anger att syftet är att förenkla regelverket, öka flexibiliteten och bidra till att öka återvinningen av icke-farligt avfall i Sverige. NV skriver att de valt att utgå från avfallsslag som förekommer i stora volymer. Men det föreslagna allmänna regelverket är mycket detaljerat och innehåller så strikta begränsningar att SBMI bedömer att förslaget i själva verket kommer att omfatta en mycket begränsad andel av de material som förekommer i samhället. SBMIs medlemmar ser inte att förslaget leder till regelförenklingar, och tillför inget som främjar ökad återvinning i anläggningssektorn.

NV har i arbetet med uppdraget identifierat ett flertal problem och brister kopplade till masshanteringen i samhället, och bedömer att det krävs en bred översyn av hur masshanteringen regleras idag för att komma till rätta med bristerna.

SBMI är i grunden generellt positiva till allmänna regler förutsatt att de inte är alltför krångliga, tillför ett rättssäkert och tydligt regelverk som främjar återvinning, och är applicerbara på de avfallsslag som förekommer i stora volymer.

- **SBMI avstyrker det remitterade förslaget till författningsändringar med allmänna regler som föreslås**, då vi ser en betydande risk att införande av förslaget försämrar förutsättningarna för rationell materialhantering och återvinning i anläggningssektorn.
- SBMI föreslår att miljödepartementet, regeringen och riksdagen tar fasta på de problem och brister kopplade till masshanteringen i samhället som NV identifierat under uppdraget, och **skyndsamt tar initiativ till ett helhetsgrepp om frågan om återvinning och avfallshantering, med syftet att främja cirkulära materialflöden.**

SVERIGES BERGMATERIALINDUSTRI

Tel 08-762 62 25 • info@sbmi.se • www.sbmi.se

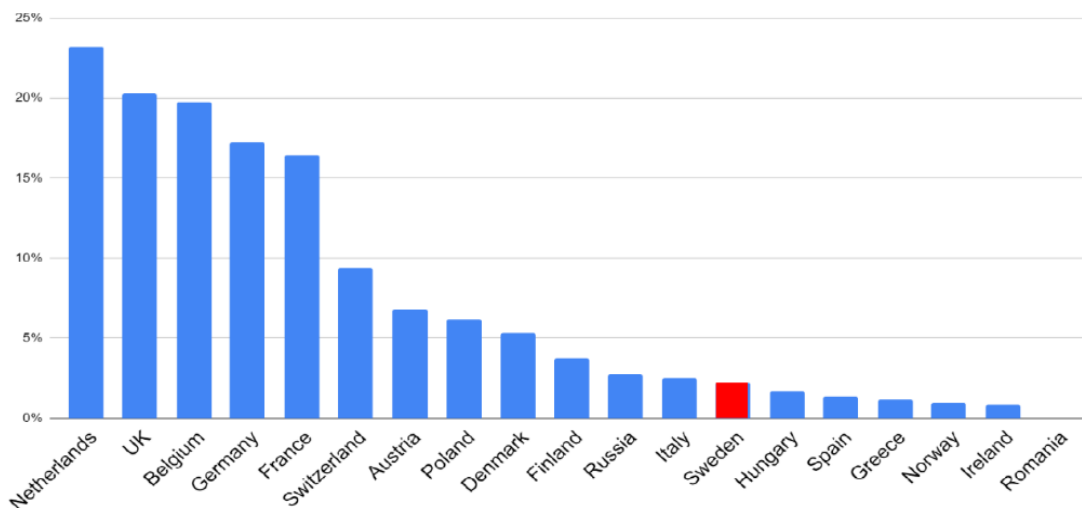
Box 55684, SE-102 15 Stockholm • Besöksadress: Storgatan 19

Bakgrund:

SBMI har följt NVs arbete med detta regeringsuppdrag på nära håll genom hela processen, och vi har i olika faser tillfört input till arbetet. SBMI har sedan mycket tidigt i processen påtalat att vi anser att **uppdraget varit alltför snävt formulerat för att kunna tillföra den effekt som skulle behövas inom detta område**. I ett senare skede har vi varit mycket kritiska mot resultatet av NVs arbete då vi tydligt sett att den riskbedömning som ligger till grund för NVs arbete innebär att **regelverket inte kommer vara applicerbart på den största delen av de material som hanteras i branschen**.

Förutsättningarna för återvinning och återanvändning av material i anläggningssektorn i Sverige idag är ofta kritiserade från många olika håll: verksamhetsutövare, upphandlare myndigheter och politiker. Företagen i branschen vill öka återvinningen. I branschens färdplan för fossilfri konkurrenskraft som presenterades under 2019 konstaterades att ökad transporteffektivitet och en rationell masshantering och ökad återvinning är viktiga åtgärder för att nå fossilfrihet. Branschen vill öka andelen använt och återvunnet material. För att återvinningen och återanvändningen av material ska kunna öka krävs ett regelverk som främjar detta.

Frågan om återvinning och återanvändning av material i anläggningssektorn har blivit alltför komplicerad för att tillämpningen av regelverket ska kunna fungera rättssäkert och verksamhetsfrämjande. Många upplever att avfallsdirektivet har överimplementerats i den svenska lagstiftningen, och att tillämpningen av regelverket är alltför komplicerad. Det finns även synpunkter på att tillämpningen spretar mellan olika kommuner och regioner och därmed inte är rättssäker. Detta leder alltför ofta till att verksamhetsutövare väljer att **inte utnyttja de möjligheter som finns för återvinning, vilket innebär en hämmad återvinning i Sverige**.

Share of secondary materials of total aggregates sales. UEPG/MPA/UNPG 2017.

Detta understryks av de svenska siffrorna för materialåtervinning i anläggningssektorn som med internationella mått mätt mycket låga. Redan med möjlighet till återvinning inom ramarna för U-verksamhet slåss Sverige med Rumänien och Grekland om bottenplatserna i EU avseende återvinning av bergmaterial. Möjligheten till U-verksamhet kommer att tas bort, och försvinnande lite återvinning kommer att ske inom ramarna för det förslagna regelverket. **Det behöver bli enklare att återvinna material i anläggningssektorn i Sverige**.

SBMI har följande allmänna kommentarer till remissen:

Bred översyn behövs

NV skriver i redovisningen av sitt regeringsuppdrag om att utreda undantag för tillståndsplikt att de identifierat "ett flertal problem och brister kopplade till masshanteringen i samhället, vilka bland annat anses leda till hämmad återvinning, onödiga transporter samt omotiverade kostnader." NV bedömer att "det krävs en bred översyn av hur masshanteringen regleras idag för att komma till rätta med bristerna." Detta konstaterande är en den viktigaste slutsatsen av NVs arbete, och SBMI delar till fullo denna bild. Trots detta föreslår naturvårdsverket ett detaljerat regelverk som inte innebär en helhetslösning, utan istället försämrar möjligheterna att lyckas med en bred översyn och ett helhetsgrepp i denna fråga. **Det behövs en bred översyn med ett tydligt syfte att öka återvinningen i samhället!**

Alltför strikt tillämpning av riskbegreppet

Uppdraget anger att avfallshanteringen ska ske utan "fara för människors hälsa och utan att skada miljön". Detta har NV tolkat som att: "Om avfallshanteringen leder till att mer föroreningar tillförs området än vad som finns i marken naturligt och därmed riskerar att påverka omgivningen negativt krävs en prövning i det enskilda fallet." NVs tolkning innebär är att bedöma att risk för risk är samma sak som risk. Denna tolkning gör uppdraget omöjligt. SBMIs medlemmar ser en risk att de föreslagna **generella nationella begränsningsvärdena blir normgivande även vid platsspecifika bedömningar** och därmed hämmar återvinning.

Cirkulära materialflöden bör prioriteras högre vid bedömningar än idag

Ett väl fungerande allmänt regelverk med tillräcklig omfattning skulle kunna tillföra tydligt förbättrade förutsättningar för återvinning. Det handlar om avvägningar mellan att till varje pris tillse att halterna av olika ämnen i marken inte ändras, och att främja återvinning. SBMI anser att utgångspunkten bör vara att främja en rationell masshantering och sund resurshushållning i samhället, där cirkulära materialflöden prioriteras högre vid bedömningar än idag. Regelverket behöver ha en balanserad syn på riskbedömning. Utgångspunkten för tillämpningen av EUs gemensamma avfallsdefinition ska vara att material lyfts från ett lägre till ett högre resursvärde i avfallshierarkin, och att material definieras som den resurs eller råvara det är snarare än att betraktas som avfall. Det är materialens egenskaper och funktion för det specifika användningsområdet som bör styra användningen – inte materialets ursprung.

Generellt är de kvalitetskrav som angetts för kategori A och B orimliga

Gränsvärdena som anger kvalitetskraven är alltför låga för att motsvara syftet med uppdraget. En betydande justering av kvalitetskraven skulle kunna medföra att fler material omfattas av regelverket, och att regelverket tillför förbättrade möjligheter till återvinning.

Entreprenadberg är inte avfall

Regelverket behöver kompletteras med ett tydliggörande kring vad som inte är avfall. I ett flertal ärenden som är aktuella just nu (2020) råder oklarhet kring huruvida t ex entreprenadberg ska klassas som avfall eller som en biprodukt. Entreprenadberg utgör en viktig del av bergmaterialförsörjningen i flera regioner i Sverige, och om denna viktiga materialresurs ska klassas som avfall utan möjlighet att upphöra vara avfall genom tydliga

kriterier för End-of-Waste innebär det stora konsekvenser i form av onödiga utsläpp och kostnader.

Alltför få material kommer att omfattas av det allmänna regelverket

NV skriver i sin redovisning att de "valt att utgå från avfallsslag som förekommer i stora volymer, som jord och berg, eller som antas vara förhållandevis likartade vad gäller föroreningar, som betong och tegel."

Detta är missvisande mot bakgrunden att de kriterier som anges för materialen, och de begränsningsmått som anges för hanteringen gör att nästan inga material, och nästan ingen återvinningsverksamhet kommer att omfattas av det allmänna regelverket.

NV har illustrerat de material som omfattas med följande schema:

Schemat är missvisande utifrån de begränsningar som NV föreslår. En mer korrekt illustration av förhållandet vore följande:

NV skriver att "verksamhetsutövaren kan välja mellan att tillämpa de allmänna reglerna eller att anmäla verksamheten enligt det ordinarie prövningssystemet. Ambitionen bör dock vara att de allmänna reglerna ska vara så tydliga och enkla att tillämpa att anmälan endast sker i undantagsfall." Samtidigt konstaterar NV att "det inte är möjligt att utarbeta allmänna regler för avfall av berg, jord, betong och tegel som har ett tillräckligt brett tillämpningsområde för att verksamhetsutövarna ska ha ett intresse av att tillämpa dem."

Tydlig lagstiftning ger en förutsägbar rättstillämpning, och ökad rättssäkerhet.

SBMIs medlemmar efterfrågar en tydligare lagstiftning, med en mer förutsägbar och homogen rättstillämpning och en större rättssäkerhet.

Kriterierna i allmänna regler blir vägledande i platsspecifika bedömningar

Ett viktigt underlag för återvinning i anläggningssektorn är NVs handbok 2010:1, (som just nu revideras). Till skillnad från många andra myndighetsvägledningar som får begränsad spridning och begränsad användning så har NVs handbok 2010:1 fått ett massivt genomslag i branschen, och utgör en grund för hur återvinning och återanvändning i anläggningssektorn sker idag. Vissa delar av boken har fått ett större genomslag än avsett. Ett av de begrepp i handboken som övertolkats och tillämpats felaktigt är kriterierna för "Mindre än Ringa Risk", eller MRR. Acceptabla halter för de avfall som ska användas i anläggningsbyggnad ska

bedömas i varje enskilt fall utifrån förutsättningarna på platsen där de kommer att användas. MRR-värdena har i många fall blivit vägledande vid platsspecifika bedömningar, trots att detta inte är syftet med dessa kriterier.

I sitt arbete med det allmänna regelverket har NV tagit utgångspunkt i MRR-värdena (i några fall ännu lägre gränsvärden) och föreslår nu att **dessa ska anges i en förordning**. Detta gör att risken att **dessa kriterier får en vägledande roll i platsspecifika bedömningar** ökar, vilket riskerar att få en **betydande negativ inverkan på möjligheterna till återvinning i branschen**. Om det allmänna regelverket blir vägledande även vid platsspecifika bedömningar på samma sätt som MRR-nivåerna blivit så riskerar det föreslagna regelverket att allvarligt skada Sveriges möjligheter att utveckla en rationell och cirkulär masshantering.

Regelverket bör formuleras i en föreskrift och inte i en förordning

Det finns en betydande risk att hämma återvinningen ytterligare genom att ange dessa generella begränsningsvärden som riskerar att bli normgivande i en förordning som bara regeringen kan revidera. Allmänna regler av denna detaljerade typ lämpar sig inte i en förordning, särskilt inte när regelverket är utformat som det är med t ex detaljerade kvalitetskrav och provtagningsmetoder.

Hemställan om översyn av genomförandet av avfallsdirektivets undantag

I Uppdraget anges att NV ska analysera mark och miljödomstolens dom den 12 sep 2017 i mål M 7806-16 och ta hänsyn till slutsatserna från analysen.

För att hantera denna del av uppdraget har NV 2018-07-05 skickat en hemställan till Miljödepartementet om "Behov av översyn av genomförandet av avfallsdirektivets undantag i svensk rätt". Hemställan handlar om undantags placering i avfallsförordningen, och möjligheten att flytta undantagen till miljöbalken för att de ska få avsedd effekt. Sedan dess har inget hänt med undantagen. SBMI anser att detta behöver följas upp, så undantagen i avfallsförordningen får avsett genomslag.

U-verksamheter kommer inte generellt att omfattas av allmänna regler

Tidigare har viss återvinning i anläggningssektorn kunnat ske inom ramarna för U-verksamhet, som bedöms vara verksamheter med liten miljöpåverkan som varken kräver tillstånd eller anmälan. En utgångspunkt för NVs uppdrag har varit att möjligheten till U-verksamheter kommer att tas bort, för att "Regeringen har konstaterat att bestämmelserna om behandling av avfall behöver ändras så att all behandling av avfall blir tillstånds- eller anmälningspliktig, eller omfattas av allmänna regler."

NV beskriver vid upprepade tillfällen i sin PM skillnaderna mellan införandet av allmänna regler jämfört med utgångsläget att all återvinningsverksamhet är anmälningspliktig eller tillståndspliktig (B- eller C-verksamhet).

Den relevanta jämförelsen, och den effekt som branschen kommer att uppleva är skillnaden mellan borttagande av möjligheten till U-verksamhet och införandet av det föreslagna allmänna regelverket.

NV skriver själva i sin redovisning att "Om allmänna regler inte införs för nuvarande U-verksamheter förväntas detta medföra kostnadsökningar för verksamhetsutövare och tillsynsmyndigheter under en övergångsperiod då dessa verksamheter blir anmälningspliktiga." I praktiken är detta vad som kommer att ske, då endast en mycket liten andel av den befintliga U-verksamheten sannolikt kommer att omfattas av det allmänna regelverket.

Bergtäkter är utmärkta platser för återvinningsverksamhet!

Under en arbetsfas i arbetet hade Naturvårdssverket pekat ut att det allmänna regelverket även skulle omfatta redan tillståndsgivna bergtäkter. I november 2019 meddelade NV att de beslutat att ta bort förslaget om att tillämpa det allmänna regelverket på redan tillståndsgivna bergtäkter. SBMI anser att det är olyckligt att NV valt att ta bort dessa lokaliseringar från sitt förslag. Från en redan alltför snäv omfattning exkluderas ytterligare 700-800 potentiella platser som lämpar sig utmärkt för återvinning.

SBMI anser att bergtäkter (inklusive de utan grundvattenbortledning) och material-terminaler generellt är utmärkta platser för återvinning av minerogena material, och de ska tydligt pekas ut som de platser för återvinning som rekommenderas och främjas.

Vi ser givetvis problematiken kring att villkoren riskerar att bli tvetydiga eller redundanta om de allmänna reglerna appliceras på redan tillståndsgivna anläggningar, men SBMI anser att det borde gå att klargöra detta på ett sätt som möjliggör en fungerande och tydlig tolkning. Givetvis ska inte de allmänna reglerna på något sätt begränsa den återvinningsverksamhet som redan bedrivs inom ramarna för redan tillståndsgivna verksamheter.

Viktigt kunna lagra material längre tider

För att kunna öka återvinningen i praktiken är det en förutsättning att det finns en buffertfunktion för obalansen mellan uppkomst av material och efterfrågan. De tidsgränser som anges för "Tillfällig lagring av avfall" (12 månader) är alltför kort. SBMI ser inte att denna tidsbegränsning tillför någon miljönytta. För att kunna balansera mellan uppkomst och avsättning av material behöver det finnas möjligheter att lagra materialet längre tider. I samband med de större anläggningsbyggena i samhället uppstår ofta stora materialöverskott som mycket väl kan balanseras av ett löpande behov av material, men detta behöver längre tid för avsättning än 12 månader och ibland även längre tid än 3 år. Det är ett starkt önskemål från branschen att kunna lagra material längre tider.

Konsekvenserna av smalt regelverk blir större med bred avfallsdefinition

De förutsättningar som gäller för verksamhetsutövare som vill bedriva återvinningsverksamhet är summan av effekterna av tillämpningen av alla de regelverk som omfattar återvinningsverksamhet. Kombinationen av att den svenska tillämpningen av avfallsdefinitionen är en av de vidaste i EU och avsaknaden av End-of-Wastekriterier gör att konsekvensen av att det föreslagna regelverket träffar alltför smalt blir större.

"Naturlig jord och berg" är inte tydligt definierat, och det är sällan avfall

Det är positivt att NV vill undanta "naturlig jord och berg" från provtagningskraven. Men för att tydliggöra vilka material som omfattas behöver NV förtydliga vad som omfattas av begreppet "naturlig jord och berg". Dessutom borde dessa material i de flesta fall inte alls klassas som avfall.

Bakgrundsvärden exkluderar stora delar av Sverige

Enligt vad som framgår av SGUs Geokemiska atlas över Sverige, varierar de naturliga koncentrationerna av huvudelement och spårämnen regionalt i landet, vilket beror på förutsättningar som ges av de geologiska förhållandena. Det är orimligt att i förordning fastställa nationella kvalitetskrav för kategori A enligt föreslagen bilaga. Det innebär i

praktiken att hela regioner exkluderas att omfattas av regelverket då bakgrundsvärdena är över gränsvärdena i de allmänna reglerna.

Orimliga krav om syfte för anläggningsändamål leder till deponering

De starka krav på syfte för anläggningsändamål som tillämpas enligt aktuell praxis leder till kraftfulla begränsningar för användning av återvinningsmassor lokalt i projekt där överskott uppkommer. Detta i kombination med de starkt begränsade möjligheterna till lagring innebär att stora mängder material deponeras i onödan.

Detaljerade kommentarer avseende dokumentet: "Förslag till allmänna regler för vissa verksamheter som hanterar avfall"

Definition av "Asfalt som är avfall" kräver bredare översyn

NV definierar asfalt som är avfall som uppbruten eller uppfräst asfalt utan stenkolstjära, i föreslagen 3§ Förordning om allmänna regler för sortering, mekanisk bearbetning och lagring av asfalt som är avfall.

Innan en sådan definition antas bör det göras en bredare översyn av masshanteringen utifrån juridisk synpunkt. Definitionen bör ta sin utgångspunkt i avfallsdefinitionen (15 kap. 1 § första stycket miljöbalken) i syfte att klargöra vilka material som inte ska klassificeras som avfall eftersom det saknas ett kvittblivnings syfte eller ska klassificeras som biprodukt (15 kap. 1 § andra stycket miljöbalken).

Felaktigt angiven mängdbegränsning

NV skriver i avsnitt 3.2.3 att mängdbegränsning behövs. SBMI har förståelse för att de allmänna reglerna kan behöva innefatta en mängdbegränsning. NV baserar dock sin mängdbegränsning på ett felaktigt angivande att mekanisk bearbetning av mer 100 000 ton avfall idag är tillståndspliktig A-verksamhet. Det framgår av 29 kap 68 § att tillståndsplikten gäller behandling av avfall – inte specifikt mekanisk bearbetning av avfall. Det framgår också av 29 kap 68§ att tillståndsplikten inte gäller om behandlingen är tillståndspliktig enligt någon annan bestämmelse i 29 kap. NV skriver i sin vägledning till MPF 29 kap Avfall, 2017-04-28 att om någon annan kod i 29 kap är tillämplig går den före 68§. Det torde härmed vara klarlagt att mängdbegränsningen om 100 000 ton i 29 kap 68§ inte gäller avfallshantering, återvinning genom mekanisk bearbetning och sortering, som omfattas av 29 kap 40-43§§.

Alltför snäv mängdbegränsning

i punkten 4§ 6 anges även en begränsning av den totala mängden producerat material per kalenderår inte överstiger vad som följer av anmälan.

SBMI anser att mängdbegränsningen är alltför snävt angiven och att en begränsning enligt punkten 4§ punkten 6 i förslaget innebär en sådan kraftig begränsning att tillämpningen i praktiken omöjliggörs i många fall, vilket får till följd att verksamhetsutövaren väljer att anmäla eller söka tillstånd för verksamheten och i prövningen få platsspecifikt anpassade skyddsåtgärder.

Hantering av vanlig asfalt är okomplicerat, och kan hanteras enkelt

Försiktighetsåtgärder avseende sortering, mekanisk bearbetning och lagring av asfalt. NV skriver i avsnitt 3.2.4 att eftersom avfallets sammansättning skiljer sig från sammansättningen av det material som omfattas av anmälan uppnås inte nödvändigtvis ett tillräckligt skydd för exempelvis grundvattnet genom de försiktighetsåtgärder som anges i anmälan. Särskilda skyddsåtgärder föreslås därför. SBMI vill påtala att NV i förslaget endast föreslår allmänna regler för återvinning av asfalt på redan lokaliseringsprövade anläggningar. Det framgår vidare att NV anser att asfalt är relativt okomplicerat vad gäller föroreningar med undantag för s k. tjärasfalt (se sammanfattning sid 4 och sista stycket i 3.3.1). SBMI anser att NV inte har anpassat försiktighetsåtgärderna utifrån detta.

Generella krav om nederbördsskydd är omotiverat

NV anger i förslaget 8§, under rubriken försiktighetsåtgärder alltför långgående krav gällande lagring av asfalt, både avseende tid och krav på nederbördsskydd. Samtidigt skriver NV i sin PM att asfalt är relativt okomplicerat vad gäller föroreningar. Mot denna bakgrund är krav om nederbördsskydd omotiverat.

Termen "lakvatten" används felaktigt

NV anger i föreslagen 9§, under rubriken försiktighetsåtgärder att lakvatten ska samlas upp för att möjliggöra provtagning.

Lakvatten är enligt definitionen i 3 c § Förordning om deponering av avfall en vätska som efter att ha varit i kontakt med avfallet lämnar en deponi eller som innehålls i en deponi. Eftersom förslaget reglerar lagring av avfall, inte deponering, uppkommer inget lakvatten vid sådan lagring som omfattas av förslaget. Denna sammanblandning av begrepp där yt- och dagvatten likställts med lakvatten riskerar att påföra de verksamheter som omfattas av de allmänna reglerna en mer strikt reglering än vad som är miljömässigt motiverat.

Svårtillämpade regler

NV skriver i avsnitt 2.2 att syftet med allmänna regler är att det ska vara lätt att tillämpa dem. SBMI förutser snarare att de allmänna reglerna för återvinning av asfalt enligt förslaget blir mycket svåra att tillämpa då det för återvinning av asfalt angetts mycket långtgående skyddsåtgärder. Utöver det som anges ovan, även hänsynen till vattenpåverkan som härrör från tillståndsprövning av en specifik täktverksamhet i anslutning till mycket känslig naturmiljö (se sid 50 i förslaget). NV har heller inte konsekvensbedömt kostnaderna för månatlig flödesrelaterad vattenprovtagning. Denna kostnad är inte obetydlig och kan dessutom vara svårt att genomföra. Idag ställs normalt inte krav på flödesrelaterad vattenprovtagning vid motsvarande hantering för asfalt av motsvarande kvalitet.

Bullerkrav och krav om dammbekämpning redundanta med anmälningsvillkor

Det är inte behövligt att reglera bullernivåer när de verksamheter som kan omfattas av de allmänna reglerna endast får bedrivas på anläggningar som utgörs av anmälningspliktiga asfaltverk. De anläggningar där det är relevant med reglering av bullernivåer får man förutsätta att det redan finns en reglering med begränsningsvärden för bullernivåer. Skulle de allmänna reglerna för återvinning av asfalt revideras så att de även kan gälla platser som inte tidigare har anmälts kan det vara relevant med begränsning av bullernivåer vid

bostadshus, men inte vid redan lokaliseringsprövade verksamheter. Samma gäller för kraven som anges i föreslagna 10-11 §, för dammbekämpning och förvaring av kemiska produkter.

Detaljerade kommentarer avseende dokumentet "Förslag till förordning gällande allmänna regler för återvinning av vissa avfallslag för anläggningsändamål"

Definition av "berg, jord, betong och tegel som är avfall" kräver översyn

NV definierar vad som avses med berg, jord, betong och tegel i föreslagen 3§ Förordning om allmänna regler för återvinning av avfall för anläggningsändamål.

Innan en sådan definition antas, behövs en bredare översyn av masshanteringen ur juridisk synpunkt. En sådan definition bör ta sin utgångspunkt i avfallsdefinitionen (15 kap. 1 § första stycket miljöbalken) i syfte att klargöra vilka material som inte ska klassificeras som avfall eftersom det saknas ett kvittblivningssyfte alternativt ska klassificeras som biprodukt (15 kap. 1 § andra stycket miljöbalken).

Överflödigt med mängdbegränsning

NV anger i föreslagen bilaga 2 till förordningen mängdbegränsning för de avfall som avses användas för anläggningsändamål. NV anger även 7§ bland annat begränsning att avfallet endast får användas utanför vattenskyddsområde.

SBMI anser att med de föreslagna gränsvärdena för kategori A behövs inte någon mängdbegränsning, enligt bilaga 2, det finns heller inte anledning att tex generellt undanta tertiär skyddszone för vattenskyddsområden, enligt 7§.

/SBMI Sveriges Bergmaterialindustri genom vd Mårten Sohlman

Tel: 070-676 98 99

Mail: marten.sohlman@sbmi.se